

STRAH...

...

Da su je pitali čega se plaši, verovatno bi rekla svega. I to ne bi bilo daleko od istine.

Plašila se krvi.

Plašila se igala.

Plašila se belih mantila.

Plašila se lekova.

Plašila se visine.

Plašila se letenja.

Plašila se zatvorenog prostora.

Plašila se otvorenog prostora.

Plašila se da u mraku ima nekoga.

Plašila se da u mraku ima nekoga ko je juri.

Plašila se da u mraku ima nekoga ko će da je uhvati.

Plašila se da ih ima mnogo.

Plašila se da neće moći da pobjegne.

Zato je bežala.

Ostajala je bez daha.

Kad god je mrak.

I kad nije bio mrak, ali je bilo mračnije.

Bežala je kroz hodnike.

Bežala je niz ulice.

Trčala i kada više nije imala daha.

Trčala stepenicama do četvrtog i petog i šestog sprata.

Preskakala bi po dve stepenice da stigne što pre.

I u svakom trenutku je znala koliko je još ostalo.

Dva puta po devet na svakom spratu, tako četiri ili pet ili šest spratova.

Plašila se da uđe u lift.

Jer je neko iznenada mogao da uđe za njom.

Ulazila je u lift kad je bila sigurna da nema dovoljno vremena da bilo ko uđe za njom.

Plašila se u autobusu. Danju; noću posebno.

Plašila se i kada izađe iz autobusa. Da se neće odmah upaliti zeleno svetlo na pešačkom prelazu. Plašila se da će oni koji je prate uspeti da je stignu. Plašila se da neće moći dovoljno brzo da trči, da pobjegne.

I zato je trčala, i trčala, i trčala. Ali se sve više plašila. Što je više bežala, strah je bio sve jači. Kada je postao prejak, kada ga je postalo previše, kada je počeo da je preplavljuje, nije više mogla ni da trči, ni da hoda. Nije više mogla ništa.

Stala je.

Okrenula se. I...

Tu je bila samo senka.

Ne mrak ni polumrak.

Svetlost i senka.

Bežala je od sebe.

Straha nije bilo.

Shvatila je: ona je strah.

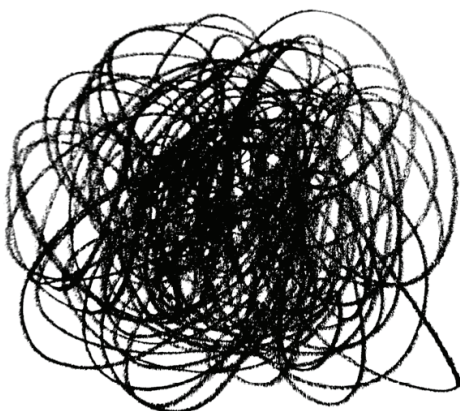
Jednom, nekada davno, pre nego što se rodila, postojao je jedan strah.

Poželega je da zna odakle on dolazi i zašto je tu.

Zdravo, ja sam tvoj strah.

Nekad sam veći...

Nekad sam manji...

Ali uvek sam tu!

Strah od knjige

Plašim se!

Trenutno moj najveći strah jeste strah od ove knjige. Da, i prethodne sam se plašila. Vrlo često dok sam pisala prvu knjigu bila sam paralisana strahom. Sad počinjem pisanje i osećam blagu nelagodnost. Ma, da se ne lažemo, nisam još ni pošteno počela, a već je tu gomila onih šta ako misli.

Šta ako se vama ne dopadne?

Šta ako se urednici ne dopadne?

Šta ako se uplaše naslova? (*Jebe mi se je ipak zvalo na pobunu.*)

Šta ako počnu da govore da ova nije dobra kao prethodna?

Šta ako počnu da je upoređuju?

Šta ako se čak dogodi da je niko i ne kupi, ne pročita, da ostane da skuplja prašinu na policama dok je i odatle ne izbace?

Šta ako ja uopšte ne uspem da napišem sve ovo? (To što se plašim ne znači da umem da pišem o strahu.)

Mogao bi čovek da pomisli da je očekivano, kada posle prve knjige ili posle nekog super uspeha, dobiješ priliku za dalje, za više, za napredak, da budeš srećan, opušten, da se

osećaš moćno i samopouzđano. Ali nije tako! Nakon napisane prve knjige, osećam samo strah od sledeće.

Zašto opet strah? Zato što strah ne prolazi, strah ne nestaje, uvek je tu u nekom obliku. Ne možemo da ga obrišemo, ne možemo da ga uništimo, on je deo nas, deo našeg bića. On je tu zato što nas čuva od situacija koje su zaista strašne i opasne. I baš zato je dobro da ga upoznamo i da znamo čega se plašimo.

Zato se ja sad plašim ove knjige, kao što sam se plašila i prve. Jer znam da mi je stalo do nje, jer znam da mi je stalo da dođe do vas i da je čitate. Ali sad, za razliku od prošlog puta, mogu mnogo jasnije da otkrijem svoj strah i da ga definišem. Zato se ova knjiga tako direktno zove *Plašim se*. Zato što je vreme da vam neko kaže da je okej da se plašite. Jer od kad ste se rodili govore vam upravo suprotno, zar ne?

Kada ste bili mali i naiđe baš strašan pas, umesto da vam kažu da je okej da se plašiš, iako ti neće ništa, oni vam kažu nemoj da se plašiš a vi ste se već uplašili. I jebi ga, reakcije i emocije su podeljene. Ili vam se desi sranje, padnete, udarite koleno, krv je na sve strane i, naravno, kao prirodna reakcija počnete da plaćete, ali ne, oni vam kažu *nemoj da plaćeš, brzo, brzo ljubim da prođe*.

Da se razumemo, pad boli, udarac boli, krasta boli. Normalno je da vrisnemo, da zaplaćemo. Pa čak i kada nećemo da plaćemo, suze nam same krenu, telo radi ono što mu je prirodno. Zašto nas onda teraju da ne plaćemo kada je teško, da se ne plašimo kada je strašno i da sve to ne pokažemo iako imamo potrebu?

Strah je društvena pojava. S jedne strane, živimo u vremenu koje je ustrojeno strahom. Sve se zasniva na strahu, apsolutno sve. Ali to nije javno i otvoreno. S druge strane, naučeni smo da se ne plašimo, da nam nije ništa, da je sve u redu, da će brzo proći, brže nego što je to normalno. I mi smo zbunjeni. Zato ja želim da kažemo *plašim se* i da shvatimo čega se plašimo i da onda postanemo okej s tim strahom, al' ono baš okej, kao da smo stari drugari. Jer to, u stvari, i jesmo.

Videćete da nije teško.

*Napišite spisak svojih najčešćih **Šta ako...** pitanja. Ona mogu da budu u vezi s nečim o čemu svakodnevno mislite. Ili s konkretnom situacijom koja vam je trenutno aktuelna. Ili s planovima koje imate, poslom, putovanjima ili životnim ciljevima. Pišite bez razmišljanja.*

Šta ako...
Šta ako...
Šta ako...
Šta ako...
Šta ako...
Šta ako...
Šta ako...
Šta ako...
Šta ako...

I šta ćemo sa svim ovim? Za sada ću vas pustiti da se plašite jer, kakva je to plašim se knjiga, ako se već na početku ne userete od straha? To vam je kao da sednete da gledate horor, a nigde krvi prvih pola sata. Tako da, malo se krčkajte i plašite, da vidite da se ništa strašno neće dogoditi.